

אמר לו רועה הנאמן, (מלא"ה) אמרה אפה בשמים, אהוב אפה מרובהך, אין תמייקה בכל אותם דברים נכברדים שיצאו מפיק, שהרי מי שהוא מלך או בן הפלך, אין תמייקה שיעיל מרגליות שלחנן, מלאות סגולות, מלאות אורות. לאדם אחר זהה תמייקה. אמר לו, ברוך אפה הרועה הנאמן, משם ואילך אמר אפה, שהרי עליונים ומחותנים ירדו לשמוע ממק. אמר לו, השלם דברך. אמר לו, אין בעת לומר יותר, אמר אפה עד פעם אחרת.

פתח הרועה הנאמן, מצוה אחר זו לקדש את החידש, משום שהכללה הקדושה היא כליה שמתקדשת על פי בית דין, שהו גבורה, משום שם לויים, שנאמר בהם וקדשת את הלוים. ואחר שנראית הלבנה שיאותו לאורה, מברך עלייה: ברוך אפה יי' אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו ברא שחקים, וברוח פיו כל צבאים. ובמי מתקדשת ומתברכת? בתפארת, משום שהיא עטרת תפארת לעמומי

(ב'ן רעיא מהומנה)

רבי יוסי ורבי חייא היו הולכים בדרכ. עד שהי הולכים ירד הלילה, ישבו. עד שהי יושבים התחיל הבקר להoir. (אמור, בקום גולן) כמו ולהלכו. אמר רבי חייא, ראה את פני המורה שמאיים. עכשו כל אותם בני המורה של הרוי האור משתחווים לאור זהה שמאיר במקום המשמש טרם שיצא ועובדים אותו, שהרי פין שיצא השמש, כמה הם שעובדים לאור השמש. ואלה הם לאור הנה: אלهي המרגלית דנהיר. וואמלה דלהון באיל"ה דמרגלא דנהיר.

אמר ליה רעיא מהימנא, (מלא"ה) אנט בשמים, רחים אנט ממאריך, לית תווהא בכל אינון מלין יקירות דיפקון מפומך, דקה מאן דאייהו מלכא, או ברא דמלכא, לית תווהא, דיפקון מרגלאין בפתחoria, מלין סגולות, מלין נהוריין. כבר נש אחרא, אהו תווהא. אמר ליה בריך אנט רעיא מהימנא. מפקן ואילך אימא אנט, דעלאן ותפאי נחתו למושיע מינך. אמר ליה, אשלים מלאוקה, אמר ליה, לא אית בען למימר יתר, אימא אנט עד זמגא אחרא.

פתח רעיא מהימנא, פקידא בתר דא, לקדש את החידש. בגין דסירה קדיישא אהיה כליה, דמתקדשת (דף קפ"ח ע"א) על פי בית דין, דאייהו גבורה, בגין דתמן ליווי, דאתمر בהו וקדשת את הלוים. ולכתר דאתחזי סירה דיאותו לאורה, מברך עליה ברוך אפה יי' אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו ברא שחקים, וברוח פיו כל צבאים. ובמי מתקדשת ומתרברכת, בתפארת בגין דאייהו עטרת תפארת לעמומי בطن. (ע"ב רעיא מהומנה)

רבי יוסי ורבי חייא היו אולי בארכא, עד דהוו אולין רמש ליליא, יתבו. אדהו יתבין, שריאת צפרא לאנhero, (ס"א אמרו קום ונתקה) כמו ואולי. אמר רבי חייא, חמי אנטוי דמזרח דקה מנhero, השטא כל אינון בני מדינחא דטורי נהורא, סגדין לגבי הא נהורא, דנהיר באחר דשמעא, עד לא יפוק, ופלחין ליה, דקה בגין דנפיק שמשא, כמה אינון דפלחין לשמש. ואילין אינון דקה פלחין נהורא דא, וקראי להאי נהורא, אלה דמרגלא דנהיר. ואמלה דלהון באיל"ה דמרגלא דנהיר.

ואם תאמר שצובזה זו היא לחם מימים ראשונים הקדומים ירעו בה חכמה. בזמנן שהשפט מאיר טרם שיצא, אותו הממנה השפיך על השם יוציא, והאותיות הקדושות של השם העליון רשות על ראשו (של המשם), ובכך אותן האותיות פותח את כל חלונות השמים, ומבה בהם ועובר. ואותן ממנה נכנס לתוך אותו הזוהר שמאיר סביר שהשם, ושם נמצא, עד שיזוצא השם ומתחפש בעולם.

ואתו הממנה שפיך על זהב ועל מרגלית אדרמות, ועם עובדים אל אותו הדיקון של שם, ובנקודות וסימנים שישו מהראשונים מימים קדומים, הולכים וירודים נקודות השם למצוות מקומות של זהב ומרגליות. אמר רבבי יוסף, עד כמה יהיה עבותות רבות אלו בעולם, שהרי שקר אין לו עמודים לתמיכה?

פתח אחר רבי חייא ואמר, (משלי יב) שפת אמת תפון לעד ועד ארגיעה לשון שקר. בא וראה, אלו כל בני העולם היו עובדים לשקר - היה כה, אבל הוא היה והזהר שמאיר ודאי הוא אמת. וכוכבי רום הרקיע הם אמת. אם בטפישותם וחסרו דעומם הם אומרים וקוראים להם אלה, לא צריך הקדוש ברוך הוא יכולות את מעשי ידיו מהעולם. אבל לעתיד לבא לא יכולו הפוכבים והארות של העולם. אבל מי יתכלח? אותן שעובדים להם.

והפסקה הוה קה. שפת אמת תכון לעד - אלו ישראל, שהם שפת אמת, (דברים י) ה' אלהינו ה' אחד. והכל הוא אמת וסוד האמת. ומשים, וה' אלהיכם אמת. וזהי שפת אמת תפון לעד.

ואי תימא פולחנא דא למגנא הוא. מיום עתיקין קדמאין, חכםתא ידע ביה. בזמנא דشمsha נהייר, עד לא יפוק, מהו ממןא דפקיד על שמsha, נפיק, ואתונן קדישן דshmsha על אלה קדיש, (shmsha) וביחילא דאיינן אתונן, פתח לכל כי שמיא ובטש בהו, ו עבר. וזהו ממןא עאל גו ההוא זהר דנהייר סחרניה shmsha, ותמן שכינה, עד דנפק שמsha, ואטפסת בעולם.

זהו ממןא, איהו פקיד, על דהבא, ועל מרגלו טמקון. ואינון פלחין להו דיווקנא דתמן, ובנוקידין וסימניין דירתו מקדמאי מיום עפיקין, אזלי ויידי נקודין shmsha, למשבח אתרין דהבא ומרגלן, אמר רבבי יוסף, עד כמה יהונ פולחניין סגיאין אלין בעלם, דהא שקר לית לייה קיימין לך ימאמ.

פתח אידך (ס"א רב חייא) ואמר, (משלי יב) שפת אמת תפון לעד ועד ארגיעה לשון שקר. פא חזי, אלו כל בני עולם והוא פלחין לשקר, הנה ה כי, אבל האי נהורא זהר דנהייר, ורקאי קשות איהו. בכבי רומא דרכיעא קשות איבון. אי בטפשו וחסרו נא דדעתא דלהון, איינון אמרוי וקראן להו אלה, לא בעי קדשא בריך הוא לשיצאה עובדי מעולם. אבל לזמנא דאתי לא ישתzion בכביה ונהורין דעתם. אבל מאן ישתצי. איינון דפלחו לון. וקראן דא וכי הוא. שפת אמת תפון לעד, אלין ישראאל, דאיינון שפת אמת. (דברים י) יי' אלהינו יי' אחד. וכלא איהו אמת, ורزا דאמת, ומPsiימי יי' אלהיכם אמת. וזה איהו שפת אמת תפון לעד.